

В любові - сила (поетична збірка)

Марина Забуранна

Посади мені сад

Посади мені сад.
В яблуневім веснянім розмаю
Я прийду наугад.
Я дорогу до тебе вгадаю.

Хай у тому саду
Розпускаються вишні й малини.
Я у ньому знайду
Щось знайоме і рідне, єдине.

Забрунькують слова.
В нас не вкраде ніхто ні хвилини.
Посади мені сад.
Як любов, він препишно розквітне.

***

Скачуть жаринки. Їм би дістатись комина,
Їм би побачити хоч краєм ока того,
Хто розсипає дива по сірих околицях.
Скачуть жаринки. Струшують жар під ноги.

Лиш раз у житті їх такому вугільно-недовгому
Зустріти вдається отого чарівника,
Що більш не розкидають жар свій абияк під ноги,
Що будуть світитись і світлу не буде кінця.

***

Вітер зав'язує вузлики
Листя кленового мокрого.
Люди чекають на зустрічі
Й дива - простого і доброго.

Осінь щербети виварює.
Серце живе теплим спомином.

Сховані знаки в шухляді – то
Імені рідного промені.

Мить

Можна стоятиму тут біля тебе
На відстані поруху світла?
Готує до ночі гірлянди небо,
Між нами проскакує літо...

Завмерли всі голочки на ялинах
І кожна чекає від нас хоч звук!
Тільки між нами таке можливо:
Говорити без слів,
Обіймати без рук.

А може ця мить, отака фантастична,
Однісінька сталась на сотню літ?
Як подих тремтить, підслуховують вишні
І сиплють з розчұлу останній цвіт.

теж

теж
Насправді у цього слова немає меж.
Воно про тисячі наміряних веж.
І про нас, авжеж.

Насправді у цього слова нема кінця.
Воно стирає сльози з лиця.
Воно про ніжність і зцілені нею серця.
Воно про те, що злива для нас оця.

Воно про обійми солодкі вранці.
Воно про відверті опівночі танці.
Воно про сум учорашніх коханців.
Воно про сюжети з вічних романсів.

теж.
Насправді у цього слова немає меж.
Воно про замовчані наші "але ж".
І про любов, авжеж.

***

Коли втрачаєш голос,
Найстрашніше – не встигнути сказати тобі головного.
Заливається арфами осінь,
Сповідается ранку холодному і дощовому.

Сповідается своїй самотності.
Розперезана. Грудям, мов хребтам гімалайським, морозно.
Виступають сіроти у сироті.
І стікає по шибках час. Нічого нового. Нічого серйозного.

Страшно втрачати час
І не встигнути сказати тобі головного,
Коли потяг вкотре чіпляється зубами за рейки серед міста великого цього,
Щоб не розлучати нас.

Шукати дотики серед сірого смогу.
Шукати надію на теплу зиму, мов залишинець – останній перелітний птах.
Коли втрачаєш голос,
Найприємніше – впевненість, що ти все прочитаєш в очах.

***

Я прокидаюсь вранці
І кажу: Бог,
Ти чуєш мене і Ти все знаєш.
Я щаслива, їй-бо!
Отже, слухай, Бог!
Я дякую тобі за цього чоловіка,
За серце гаряче його!
Дякувати за нього не стане віку.
Бог, ти дивишся там згори,
Як я тут пнуся зі шкури,
І часто кидаю себе в торттури,
Тільки аби рости.
Бог, атеїсти сказали, Тебе нема!
А я їм кажу, що вони так дарма!
Бо я точно чула, як Ти сказав:
"Моя дівчинко любя, Я його послав!".
Розтікається сонце червоним вином
В горизонтах теплих осінніх чар.
Атеїсти сказали: "Примара – твій Бог!"

Я палила мости – Бог сірник мені дав.
Я вкладаюсь у ліжко
І кажу: Бог!
Серед всього, що Ти мені подарував,
Я дякую Тобі за наш день удвох
І що Ти дві дороги наших з'єднав.
Він житиме довго! Ти ж віриш, Бог?
Так у світі людському воно буває!
Віриш! Бо знаєш же, Бог, як ніхто,
Жінку, що щиро його кохає.

Ранкова кава

Додайте у ранкову каву цукор мрій.
Хай море гладить язиком солоним
Сорочку вам, а сон збере з-під вій
Ту гіркоту, що серце так холонить.

Додайте в каву зернятка надій,
Що витягнулись з паростків прощення.
Хай буде світло! Ну ж бо, каво, грій,
Незвична каво, спів мого натхнення!

Додайте мудрості найкращого помелу!
Щоб аромат її п'яний був супроводом вам!
І щирість не забудьте, щоб довела
Ранкову каву до готовності і там,

У світі, що чатує непривітно,
Несіть з собою присмак диво-кави!
Цвітій, світій, хай в серці сила квітне
Впізнати справжніх й обійти лукавих!

Твій Бог

Я вже про це, здається, говорила:
Любов у тобі й бог твій у тобі.
Твій бог тоді тримає вперто крила,
Коли ти віриш сам, що маєш їх.

Твій бог тебе веде у світ зоріти,
Світити ясно на оцій землі!
Твій бог підказує, як справді хочеш жити

Тихеньким голосом твоєї глибини.

Твій бог не знає самоти й зневіри!
Він завжди є! Він в тебе завжди є!
Найвища з вір – у себе чесна віра!
Велика воля – вірить у своє!

Твій бог не може якось відвернутись!
Тобі болить – він стукає: "Агов!".
До себе – щиро. Варто лиш дочутись:
Твій Бог – всередині. Твій Бог і є – любов.

Про щастя

Я хочу прасувати ці маленькі сорочки,
Які пахнуть сином і вечором у селі:
Спокійним, змореним, в очікуванні ночі.
Хочу ще один день побути на цій землі.

Творець вирішив, щоб я народилась людиною.
І поруч зі мною прекрасні: добрі чи злі.
І кожен з довершених ліній справжнісіньке диво!
Хочу ще один день побути на цій землі.

Струшують дощ, лякаючи бджіл, гречки.
Істинна цінність життя — у самому житті.
Цвіркуні в очереті лаштують собі колиски...
Хочу ще один день побути на цій землі.

Маленька людина женеться кудись за щастям.
Вона б його в торбу, хай жило б собі в теплі!
Шукає. А щастя — прокинутися вранці
І ще один день побути на цій землі.

***

Сьогодні ти є, а завтра – тебе нема.
Які кольори залишаться тут про тебе?
Якими словами згадає тебе земля?
І чи згадає колись взагалі себто?

У чому чи в кому ти житимеш ще віки?
В чиєму усміху, в світлих чийх очах?
Збудують нові міста, епохи нові, світи...
Залишиш усе, що тут не знімав з плеча.

Важливе згори здаватиметься божевіллям.
Картинки, картинки... Птахи, літа і ниви...
Сьогодні ти є. А завтра в великому світі
Залишишся в тих, кого ти зробив щасливим.